

Nếu Có Một Ngày

Hai Hùng SG –

"Nếu có một ngày ta xa nhau có vầng trăng làm chứng"

Tiếng hát của ca sỹ Đức Huy vang lên trong cái loa trên chiếc xe đồ liên tỉnh, ông tài xế già vừa cầm lái vậy mà ông cũng lắng lư theo điệu nhạc, anh lơ xe dừng cạnh cánh cửa xe chân nhíp nhíp và miệng hát khe khẽ theo chàng ca sỹ này, bản nhạc "Người tình trăm năm." Hoàng nghe không biết bao lần mỗi khi có Show tại California nơi chàng trú ngụ, vậy mà hôm nay trên chuyến xe đồ này bản nhạc đã làm Hoàng phấn khởi vô cùng vì nó hợp với tâm trạng của mình .

Vừa bước xuống chiếc xe chạy suốt từ Sài Gòn về đến bến xe của tỉnh nọ ở miền Tây, đang loay hoay với cái valy hành lý cùng cái ba lô đeo trên lưng bỗng Hoàng nghe tiếng gọi :

- Anh Hoàng phải không? Em là thằng Tám em của chị Hai Lành nè, anh đưa đồ đây em chất lên xe rồi em đưa anh về nhà.

Nhìn chàng thanh niên chạy xe đạp lỏi người đen nhánh, rắn rỏi khỏe mạnh, Hoàng cũng nhận ra nên vui vẻ lên tiếng :

- Trời ! Tám hả em, bây giờ lớn bộn nghe bây, mần ăn lúc này ra sao, chạy xe có khá không? Mà vợ con gì chưa Tám.

Vừa chất cái valy lên thùng xe đạp lỏi Tám vừa trả lời:

- Chèn ơi Lúc này làm ăn bết lắm anh Hoàng ơi, em mới lấy vợ năm

rồi, Út đệt vợ em hỏi nhỏ nó thường chơi lò cò trước sân nhà của ba anh với mấy đứa trong xóm anh nhớ không?

Nghe thằng Tám nói vậy Hoàng liền lục tung lại kỷ niệm ngày xưa vẫn còn ghi dấu trong đầu, Út Đệt con nhỏ đen đúa ốm nhom thường hay xin Hoàng cho leo lên cây mận trước nhà để hái mấy trái mận chín đỏ trên cành, Hoàng nhớ nhất là con bé này nó có biệt tài bơi lội, đám trai gái trong xóm hay gọi nó là "Út rái cá", nhưng do Út nhỏ con nên về sau bọn nhóc lại cãi danh nó thành "Út đệt" kêu riết thành quen chết danh cho đến giờ. Hoàng lên tiếng đáp lại:

- Ai chứ Út đệt có lạ gì với anh đâu, con nhỏ đó tuy nó hơn đen đúa một chút nhưng anh thấy nó ăn nói lễ phép và có duyên lắm đó .

Nghe Hoàng khen vợ mình khiến thằng Tám khoái chí nó gò lưng nhún bần đạp đưa chiếc xe lỏi lao vút trên đường, xe lên khỏi cái dốc thằng Tám đưa tay quẹt mồ hôi trên trán vừa hỏi:

- Ủa mà anh Hoàng lúc này làm gì và ở đâu, anh đi biển biệt chẳng tin tức gì làm cái đám con nít tụi em nhớ lắm.

Không trả lời câu hỏi của thằng Tám, Hoàng lái câu chuyện sang hướng khác:

- Chú Thím bên nhà khỏe hết hả Tám, lâu rồi không gặp có khi bây giờ anh nhìn không ra, à còn chị Hai của Tám bây giờ ra sao? Chị Hai có

Hoàng bỏ dở câu hỏi giữa chừng khiến thằng Tám thắc mắc hỏi vặn lại:

- Chị Hai có gì là có gì, sao anh không nói cho rõ em mới biết đường trả lời chứ.

Hoàng chưa kịp nói, Tám đã nhanh nhẩu nói:

- Em hiểu rồi, anh muốn hỏi chị Hai đã lập gia đình chưa chứ gì? Buồn lắm anh Hai ơi, ý em lộn vì em coi anh Hoàng như anh Hai của em lâu rồi, chị Hai nhất quyết ở vậy chứ không thiết tha gì chuyện chồng con.

Nghe thằng em rề rệ cho biết sự tình trên, bỗng dưng Hoàng thấy bồn chồn trong lòng, một lúc sau Hoàng mới lên tiếng :

- Sao kỳ vậy Tám .

Nghe câu hỏi của Hoàng, Tám ngoái lại nhìn anh rồi đáp:

- Chuyện khá dài lắm anh, thôi hẳn còn sớm, em ghé cái quán phía trước anh em mình lai rai ba sợi rồi em sẽ kể cho anh nghe.

Quán đang vắng khách, thấy thằng Tám và người khách lạ bước vào thì bà chủ chạy ra đôn đả mời chào:

- Dạ mời hai chú vô quán tui nghỉ chân, quán tui đủ món nhậu ngon lắm nhe hai chú.

Chừng nhìn kỹ lại thấy khách quen, bà Năm Hoi chủ quán bèn nói tiếp:

- Chèn ơi, thằng Tám hả bây, nãy giờ bà tưởng ai không hà, dô nhậu đi con, Năm cho con "Gô sĩ" ý tao nói lộn, nói láy cà rờn riết nó quen cái tật luôn, ý là cho bây ghi sổ nợ bữa nào có tiền ghé trả.

Rồi bà thấy ông khách theo thằng Tám vô quán bà Năm hỏi:

- Chẳng biết chú Hai này ở đâu, sao tui thấy chú quen quen đó nghe, chà lúc này già rồi đầu óc nhớ trước quên sau, à tui nhớ ra rồi, thằng Hoàng con anh Chị Bảy nhà phía cầu Rạch lá phải không?

Lúc này Hoàng mới lên tiếng :

- Ai nói bà Năm già đâu, bà Năm nhớ còn hơn ông Nguyễn Bính Khiêm ngày xưa nữa đó, cũng gần chục năm rồi con mới về đây, bà năm Mạnh giỏi hả?

Sau màn chào hỏi, bà Năm chỉ tay về phía bên hông quán bà nói:

- Tám con, bây dẫn anh Hoàng bây qua đó ngồi đi rồi ăn uống gì

Năm làm cho:

Hai anh em lựa cái bàn thấp lè tè chỗ bà tám mới nói, có lẽ thằng Tám chọn chỗ này vì nó nằm dưới tàn cây rậm rạp mát rượi, hơn nữa lại nằm sát trên bờ con rạch chảy ngang qua nên là nơi lý tưởng để hai anh em lâu ngày có dịp hàn huyên tâm sự, thấy tám cạc tông có ghi chữ gì đó để trên bàn, Tám cầm lên khê đọc:

Menu (Thực đơn)

- **Bò xào củ hành .**
- **Cá lóc nướng trui**
- **Le le nướng ngũ vị**
- **Ốc len xào dừa**
- **Ốc gạo, nước mắm chanh.**

- Cha lúc rày bà Năm tiến bộ dữ à nghe quán có tờ Menu song ngữ nữa hả, bộ mấy ông khách ngoại quốc hay vô quán Bà Năm lắm phải hông, hèn chi cho “gô sĩ” thoải mái là con biết gỏi.

Nghe thằng Tám nói vậy bà Năm cười khanh khách, bà nói :

- Cái khi khô họ, năm thuở mười thì mới có một ” Con Nhạn là đờ” đáp dô chứ có ai đâu, nói nào ngay cũng nhờ đám bạn chạy xe đồ chung với cha nội “Ba cà giạt” tới ủng hộ thường xuyên nên Năm cũng có dư chút đỉnh, Năm biết bây cũng khoái nhậu mà tui thì xẹp lép nên Năm chiếu cố đó thôi, chứ người khác thì “hổng dám đâu”, bán chịu cho họ cụt vốn như chơi con ơ.

Gọi vài món cùng xị rượu đế, Hoàng và Tám vừa uống vừa trò chuyện:

- Sao rồi, Tám kể anh nghe vụ chị Hai cho anh nghe đi.

Thấy Hoàng nồn nóng muốn biết hoàn cảnh của chị mình, trong đầu nó tự hỏi: “*Anh Hoàng có khi nào ông còn thương chị Hai hông đây cà, thử “phối” ông một chuyến mới được.*”

- Từ lúc anh trốn nhà ra đi đến giờ, anh không thư từ nhắn nhủ gì cho chị Hai, thời gian đầu chị nhớ anh đến bỏ ăn bỏ ngủ, tí em phải nhờ bà thầy thuốc nam bổ cho mấy thang thuốc uống cho lại sức. Trời cũng còn thương vì sau cơn bạo bệnh chị lấy lại tinh thần nên chị quen với anh Giáo dạy học ở xóm bên kia sông. Tình cảm cũng khăng khít lắm anh ạ, ác một cái tuổi của hai người không hợp lắm, bà thầy bói trên chợ nói hai người mà lấy nhau thì khó bề ăn đờ ở kiếp.

Nói đến đây Tám tự rót cho mình ly rượu, nó nốc một cái ngon ơ vào bụng rồi làm bộ lơ đờ đờ mắt nhìn để dò xét thái độ của Hoàng .

Công nhận thằng Tám học hành không cao, nhưng nhờ nó lăn lộn trên trường đời có kinh nghiệm sống nên nó rành tâm lý của người đối diện, nó bắt đúng mạch ông anh rể hựt của mình khiến cho Hoàng bẽ bàng sau câu chuyện nó vừa kể ra, thấy Hoàng xụi lơ như “cua mất càng”, Tám liền tổ thêm:

- Anh biết sao không, rớt cuộc “Trời cao có mắt”, má em thấy chị Hai buồn cho số phận tình duyên mình hằm hiu, vì chị nói với má chị muốn xuống tóc, lên núi Tà lơn theo thầy nương theo cửa Phật. Má em an ủi chị và nhờ ông thầy khác cao tay ấn hơn để hóa giải sung khắc tuổi của chị với anh Giáo, năm sau chừng ra Giêng họ sẽ mần đám cưới.

Liếc nhìn gương mặt của Hoàng như những người vừa bị “giật hụi” thằng Tám nó hả hê và thật mắc cười, nó cắn môi lại cố kiềm chặt lại, chút xíu nữa thôi là trò diễn của nó sẽ bại lộ thì coi như “Dã tràng xe cát biển đông”.

Hoàng bưng ly rượu lên, anh ta uống trong đau khổ vô cùng, cũng rượu trong chai rót ra mới vừa lúc nãy sao nó “ngọt ngào” hết sức vì đã lâu cái cay nồng của rượu nàng hương chánh gốc làm anh ảm lòng sau bao ngày

xa quê hương, giờ đây sau khi nghe thằng Tám kể lại sự tình thì cũng rượu kia sao tự dưng hóa thành “chén đắng”.

Ngày ngày men rượu, Hoàng bắt đầu tâm sự nỗi lòng bấy lâu nay cho thằng Tám nghe, đại ý là trước đây khi biết anh yêu cô Hai Lành chị của Tám, ba má Hoàng không ưng, họ buộc anh phải cưới cô Liễu xóm dò ngang vì hai gia đình hứa hôn từ lâu, cô Liễu cũng đẹp người đẹp nét, nhưng Hoàng đã đem lòng thương yêu Lành, hai người thề non hẹn biển nếu vì lẽ gì mà không cùng nhau đi đến cuối cuộc đời thì hai người nguyện cùng nhau ở vậy cho đến ngày nói lời từ biệt trần gian, Anh nói với thằng Tám:

- Anh vẫn một lòng với chị em, nơi anh ở bên kia cũng vài người mối lái cho anh vài cô nhưng anh nặng lòng với Lành anh không màng đến họ, có bà ác miệng nói anh là Gay, em biết mấy bà ám chỉ anh là gì không, nói theo ngôn ngữ bình dân họ cho anh là pê đê tức là bà bóng đó Tám ơi, ai đòi con gái trẻ đẹp hơn hơ vậy mà không muốn thì pê đê là cái chắc, anh mặc cho họ đàm tiếu, anh chờ đến hôm nay, vậy mà... vậy mà ..

Nốc thêm ly nữa vào miệng, nồng độ của đế Gò đen bắt đầu phát huy tác dụng, Hoàng xây xẩm mặt với gương mặt đỏ như gấc, ngồi lâu sợ Hoàng lật gọng tại chỗ nên Tám lật đặt kêu bà Tám ra tính tiền:

- Hết thấy hai trăm ba chục ngàn, ủa không thiếu hả con, hôm nay bây dô mánh phải không? Thôi dậy cũng mừng cho bây, thời buổi này khó khăn lắm kiếm ra đồng tiền cũng “Trần ai khoai củ” chứ chẳng chơi, đĩa cho bà Năm gửi lời thăm tía má bây mạnh giỏi nghe.

Định móc bóp ra lấy tiền, Tám bị Hoàng cản lại, rồi anh đưa bà Năm ba mươi đô la và nói :

- Cái này dư chút đỉnh con gửi bà Năm luôn nghe, khỏi thối lại con. Bà Năm cầm tiền đút vào túi áo bà ba rồi bà nói:

- Nãy giờ Năm nghe hết câu chuyện hai đứa bây kể, con Hai Lành con đó tao chắm nó lâu rồi, đứa nào mà rước nó về là phước ba đời, thôi Năm khuyên thằng Hoàng nè, bây nhờ Tám nó đĩa dọ ý coi con

Hai nó còn nhớ bây không, biết đâu duyên số bây phải hưởng chứ chẳng phải thằng Giáo, nếu không phải nhân duyên trời định thì hai đứa nó ráp đại dô rồi làm gì chờ đến bây giờ con ơi.

Nghe thấy tiếng gọi ý của Bà Năm “vẽ đường cho Hươu chạy” thật có lý, tự dưng Hoàng lấy lại tinh thần không còn ủ rũ như khi nãy, Hoàng cảm ơn và từ giả bà Năm rồi hai anh em khập khiễng dìu nhau ra xe để về.

- Cái thằng này ngộ ghê nha, mới xuống xe nhậu quác cần câu rồi.

Tiếng bà Bảy má của Hoàng cảm rằm như vậy, dù hơi phật ý nhưng bà cũng gọi người giúp việc pha trà nóng và nước chanh cho Hoàng uống để tỉnh rượu...

Cơm nước chiều xong, Hoàng xin phép gia đình đi lòng vòng trong xóm để ôn lại những kỷ niệm thời thơ ấu, bà Bảy kêu người nhà đi theo để có chuyện gì thì giúp Hoàng, bà sợ con bà lâu ngày lạ nước lạ cái thì khó cho nhiều việc, Hoàng gạt phăng ý đó anh ta nói:

- Má ơi con nũa đời người rồi, đâu còn nhỏ như hồi đó đâu mà má cứ cho người theo giữ chằng chằng, cứ để con thoải mái đi má

Nghe Hoàng nói cứng bà Bảy cũng đành xiêu lòng, vì trong mắt bà, thằng Hoàng con mình nó vẫn còn thơ dại như trong ý nghĩ của bà.

* * *

Bầu trời đêm nay thật lý tưởng, ngày vừa khuất thì trăng vàng đã mọc sau lũy tre làng, lững thững thả bộ đến cây cầu bắc ngang kênh, ngày xưa là cây cầu ván ọp ẹp, nơi Hoàng và Hai Lành thường hò hẹn với nhau; cây cầu nay đã được xây thành cầu đúc bê tông, nước sơn trắng của thành cầu như rực sáng trong đêm. Thằng Tám khi đưa Hoàng về nhà đã dặn Hoàng đêm nay đến nơi hẹn năm xưa để gặp lại người thương một lần trước khi chia tay về lại xứ người.

Bước lên cầu Hoàng tựa lưng vào lan can nhìn xuống dòng sông bên kia, chàng thấy xa xa những chiếc thuyền chài đi chài lưới đặt lờ trong đêm. Ánh đèn leo lét trên thuyền phản chiếu khiến Hoàng liên tưởng

những vì tinh tú xa ngút ngàn đang lập lòe chiếu sáng trong đêm truong. Tiếng ghe đò tôm chạy xình xịch dưới kênh họ đang chuyên chở những sản vật ra chợ Huyện chợ tỉnh để kịp đưa về Sài Gòn trước khi trời sáng. Không khí về đêm thật trong lành, Hoàng hít thật mạnh căng đầy buồng phổi như cố giữ lấy hương vị ngọt ngào của quê mẹ mà lâu lắm rồi chàng mới có được, tận Hưởng cái không khí yên bình. Chợt bên kia cầu có dáng người mảnh mai đang đi đến. Bằng trực giác, bằng thị giác, bằng tất cả những kỷ niệm xưa ùa về Hoàng nhận ngay Hai Lành bằng xương bằng thịt đang đến gần, cái cảm xúc hồi hộp y như mười năm trước nó khiến cho tim Hoàng đập loạn xạ, ngây ngất trước vẻ đẹp thánh thiện của người xưa. Anh đến bên và nắm lấy tay Lành rồi bắt chợt ôm nàng vào lòng với tất cả niềm thương mến. Hai Lành nhanh chóng gác đầu trên vai anh, cả hai không ai nói một lời, họ quấn lấy nhau mặc cho thỉnh thoảng có những chiếc xe chở hàng hóa chạy vụt qua nhanh...

Bà Bảy nằm lắc lư trên võng, tay vân vê miếng trầu trong miệng, bà vặn hỏi:

- Bây giờ tính sao đây Hoàng, bây làm má muối mặt với nhà con Liễu một cái quá mạng. Bây trốn biệt từ đó đến giờ có ma nào dám hỏi cưới gì con nhỏ đâu, tội nghiệp hết sức, đầu trên xóm dưới họ biết tông tông tong nhà mình với nhà nó hứa hôn nhau, vậy mà bây làm bể bạc hết ráo.
- Thôi má ơi! Chuyện cả chục năm rồi má nhắc hoài con rêm mình luôn, hồi đó con với Hai Lành thương nhau thật lòng vậy mà ba má cấm cản, còn cô Liễu con chưa một lần nói chuyện mà bắt con ưng làm sao cho được, má à thôi chuyện lỡ làng hết rồi, nếu cần con qua tạ tội với gia đình cô Liễu cho.

Ông Bảy đang nghe radio nhưng cũng chú ý đến đối đáp của hai mẹ con Hoàng, chùng đến hồi bắt phân thắng bại giữa hai bên ông liền chen vào:

- Thôi bà ơi, chuyện đã vậy rồi cố ép cũng không nên cơm nên cháo gì đâu. Cái thời của mình khác, thời đám trẻ bây giờ khác, ngày xưa ông bà mình nói "Cha mẹ đặt đâu con ngồi đó", giờ thì tụi nó "ưng đâu cha mẹ phải theo". Tui thấy cứ để cho con cái tự quyết định chuyện lứa đôi tụi nó là hay nhất, mình xía vô sau này cắn đắng với nhau nó đổ thừa mình hết bà ơi!

Bà Bảy quay ngang phang cho ông Bảy một câu:

- Cũng ông không chữ ai, giỗ quai ăn nhậu được rồi, rượu vào lời ra hứng chí hứa hẹn nhau cho đã giờ thì "lời chành té bữa" ra chưa biết tội nữa.
- Thôi bà, vậy được rồi đó! Làm hoài coi lố lảm nghe.

* * *

Mới tờ mờ sáng, Lành đã thức dậy lo mọi chuyện cho gia đình xong nàng vào phòng riêng lo trang điểm, lấy trong tủ từng chiếc áo tuy cũ nhưng thẳng nếp và thơm tho, ướp thử đôi ba chiếc áo. Cuối cùng Lành chọn áo bà ba màu tím mặc cùng cái quần lảnh màu đen trông thật thùy mị và kín đáo. Hôm nay Lành sẽ chính thức ra mắt ba má chồng hụt của năm nào, khiến Lành có đôi chút bồn chồn sợ sệt. Chẳng phải nàng sợ ông bà Bảy thêm lần nữa không chấp nhận mình là con dâu, nếu điều đó có xảy ra thì với nàng đó là sự lập lại cái tội của ba má Hoàng thôi. Lành sợ Hoàng lại bị hụt hẫng lần nữa thì nàng không cam tâm, sau khi Hoàng thổ lộ hết nguồn cơn sự vắng mặt khá lâu của mình. Giờ chàng xin nói lại cung đàn lỗi nhịp khi xưa. Nhận ra chân tình của Hoàng Lành đánh liều sẽ cùng xin ông bà Bảy tác hợp cho họ.

Vừa đến ngõ nhà Hoàng, Lành thấy ông bà Bảy ăn mặc chỉnh chu đợi sẵn. Thấy Lành, ông bà Bảy cùng sánh bước vô nhà. Bà Bảy đến gần rồi nắm tay Lành, bà nói:

- Tới rồi, vô đây con gái, má mong con đừng buồn, hôm rồi má có gặp bà Năm quán nhậu bà nói cho má nghe hết mọi chuyện, cái thằng Tám xe lồi nó kể mọi sự tình cho bà Năm nghe về tình yêu hai đứa dành cho nhau, má với tía nghĩ lại và thương con quá, thôi mọi chuyện qua rồi, gương vỡ lại lành, để má bàn với anh chị sui tìm ngày lành tháng tốt cho hai con thành chồng vợ.

Nghe xong câu nói của bà Bảy, Hoàng quay sang ôm ngang lưng Hai Lành và đặt nụ hôn thật sâu lên môi nàng.

Chừng nghe tiếng Tám xe lô vang lên thì hai người mới bừng tỉnh bèn lên nhìn nhau :

- Hahaha. Anh Hai bị thằng Tám này “thuốc” mà vẫn bình yên! Hay thật ta.

Hoàng giờ nắm tay lên hướng về Tám xe lô rồi nói:

- Nhờ “thuốc” của chú em anh và chị mới đoàn tụ hôm nay. Xong vụ này anh cho chú số vốn nho nhỏ mở đại lý thức ăn gia súc buôn bán cho khỏe khỏi đạp xe chi cho cực.

Bà Bảy vỗ tay rồi nói :

- Bậy tính dậy được đó, má ủng hộ.

Rồi bà Bảy quay sang hỏi chồng:

- Ý ông làm sao?

- Bà nói gì “áo ông làm si” hả, bà sao tui dậy bà ơi, đồng dợ đồng chồng tát biển đông cũng cạn mà bà.

Viết xong 21.3.2016.